

РЕШЕНИЕ

№ 7084

гр. София, 08.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 25.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **13834** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба от Ю. С. А. срещу Решение №2153-21-307/21.10.2019 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С.- град, с което е оставил без уважение жалбата на А. срещу Разпореждане № 520608/238 от 25.01.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Релевира се, че решението е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон. Оспорва се извода на административния орган относно непризнаване на действително прослуженото време в [фирма]. Жалбоподателят оспорва и доводите на Директора на ТП на С., в които не е признал като трудов стаж периодите на майчинство, въпреки, че е отчел, че при първоначалното разглеждане, в съответствие с действащата нормативна уредба, длъжностното лице правилно е зачело периода 29.11.1970 -29.11.1971 за трудов стаж от 12 месеца и периода 04.05.1972 до 04.07.1973 за трудов стаж от 14 месеца. Позовава се на дефиницията на понятието "действителен стаж", дадена в § 1, т. 12 от ДР на КСО както и на съдебна практика (решение № 6744/22.05.2018 г. по адм. дело № 2009/2018 г. на ВАС, VI отделение), сочейки, че осигурителният стаж при ползването на майчинството като осигурен социален риск е приравнен на осигурителния стаж при фактическото полагане на труд. Изтъква, че уредените в чл. 9, ал. 2, т. 1 и 2 хипотези не правят разграничение за изчисляване на стажа по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 КСО и чл. 68, ал.3 КСО, като по смисъла на нормата на § 9, ал. 1 ПЗР на

КСО, времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г., съгласно действащите до тогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс. Застъпената обратна теза от органите на НОИ да не се зачита за действителен осигурителен стаж на лицето, времето през което Ю. С. А. е била в отпуск по майчинство, противоречал на специалните разпоредби на чл. 14 и чл. 47, ал. 3 от Конституцията на Република България. Изтъква, че според материалноправната норма, която е действала по време и е регулирала отношенията свързани с видовете отпуск по майчинство- чл. 80 ППЗП (отм.), за трудов стаж по смисъла на ЗП (отм.) се зачита времето, прекарано в законно установения платен и неплатен отпуск, който се признава по КТ, какъвто е и отпускът по майчинство. Моли съда да отмени оспорваното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли съда да уважи жалбата като основателна и доказана. Представя писмени бележки. Претендира адвокатско възнаграждение, съгласно списък, който прилага.

Ответникът по делото- Директорът на ТП на НОИ С.- град, чрез процесуален представител оспорва жалбата и поддържа тезата, че оспорения административен акт е законосъобразен. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление с вх.№2113-21-7198/19.09.2018 г. Ю. С. А. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е приложила изискуемите се съгласно чл.2 от Наредба за пенсиите осигурителния стаж (НПОС) документи за преценка правото на пенсия /л.6 и сл./.

В хода пенсионното производство е поискана и извършена проверка на осигурителя [фирма], от който жалбоподателят А. е представила удостоверение УП-3 изх.№0-095/11.08.2014 г., в което е заверен осигурителен стаж на длъжност „перач-магазинер“ в периода от 01.10.1986 г. до 30.11.1986 г. и от 01.02.1987 г. до 31.03.1991 г. в общ размер на 04 години и 04 месеца /л.11/.

От осигурителя [фирма] е представено и удостоверение образец УП-2 изх.№0-110/06.08.2014 г., в което е удостоверен осигурителен доход в периода 01.07.1987 г.- 30.06.1990 г. /л.9/.

Резултатите от проверката относно осигурителя [фирма] са обективирани Констативен протокол №КП-5-21- 00505361/20.12.2018 г. изготвен от контролен орган на ТП на НОИ - С. град /л.20/. Видно от съдържанието му се установява, че при проверката в представените разплащателни ведомости на Общинска фирма „Свежест“ С., са проверени отдели, поделения и групи, както следва: „Т.“, „Автоматични перални“, „Магазинерки“, Пералня Ч.“, „Пералня 2“, „Автоматични перални 2“, „Пералня 4“, цех „Център“, „Пералня 1“, „Поделение 2“, „М. 4“, „Поделение Л.“, „Поделение П.“, „К.О.Ц.М.“, „А.“, „Г. М.“, „Магазинерки поделение-2“, „В. Д.“, „П.“. В изброените отдели, поделения и групи Ю. С. А. не фигурира в представените от осигурителя горесцитирани ведомости за заплати за периода 01.10.1986г.-30.11.1986 г., 01.02.1987 г.-31.03.1987 г. В дневник на издаваните удостоверения за осигурителен стаж и доход в [фирма], ЕИК[ЕИК], фигурират вписани издадените удостоверения. С оглед на изложеното контролният орган е приел, че издадените от осигурителя [фирма] за Ю. С. А., удостоверения УП-3 с изх.№0-095/11.08.2014 г. и УП-2 с

изх.№0-110/06.08.2014 г. следва да се анулират и да не се вземат предвид при установяване на осигурителен стаж и осигурителен доход.

Резултатите от проверката относно осигурителя ТПК „Щастие“, правопреемник на НЗК „Щастие“ са обективирани в Констативен протокол №КП-5-21-00500883/13.12.2018 г. изготвен от контролен орган на ТП на НОИ - С. град /л.21/.

Резултатите от проверката относно осигурителя [фирма] са обективирани в Констативен протокол №КП-5-21-00500883/11.12.2018 г. изготвен от контролен орган на ТП на НОИ - С. град /л.22 и 23/.

Въз основа на представените документи и данните в Регистъра на осигурените лица на НОИ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж от трета категория в размер на 11 години 01 месеца и 25 дни, от които 2 година 02 месеца за майчинство. Периодите от 29.11.1970 г. до 29.11.1971 г. и от 04.05.1972 г. до 04.07.1973 г. (2 година 02 месеца) на майчинство е изключен от продължителността на признатия действителен осигурителен стаж, който е изчислен в размер на 08 години, 11 месеца и 25 дни. Към датата на подаденото заявление 19.09.2018 г. Ю. С. А. е била на възраст 66 години 03 месеца и 11 дни /видно от изготвения опис на осигурителен стаж и предварителна оценка на придобити права- л.24, 25/.

С Разпореждане №520608/238 от 25.01.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, е постановен отказ за отпускане на Ю. С. А. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.3 от КСО, поради неизпълнение на законовата предпоставка за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж. В мотивите му е посочено, че по представените документи и регистъра на осигурените лица за осигурителен стаж е признат такъв от трета категория труд в размер на 11 години 01 месеца и 25 дни и зачетен действителен осигурителен стаж от трета категория труд в размер на 08 години 11 месеца и 25 дни, поради което е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.3 от КСО. В същото е посочено, че предвид липсата ѝ в разплащателните ведомости в Общинска фирма „Свежест“- С. не може да бъде прието като годно доказателство за удостоверяване на осигурителен стаж удостоверение УП-3 с изх.№0-095/11.08.2014 г./л.26/.

Разпореждане №520608/238 от 25.01.2019 г. е оспорено от А. по административен ред с жалба вх. №1012-21-330/07.03.2019 г. пред горестоящия орган /л.27/ по реда на чл.117 от КСО. Към жалбата Ю. А. приложила писмо от 22.02.2019 г. на [фирма] /л.28/, в което е отразено издаването на образец УП-3 изх.№126/21.02.2019 г., като е посочено, че информацията описана в образца отговаря на данните отбелязани в разплащателните ведомости в [фирма] и следва да се зачита за валиден и действителен. В същото писмо е отразено, че издадения образец УП-3 №0-095/11.08.2014 г. е невалиден /анулиран/, тъй като данните в него не могат да се потвърдят изцяло, поради липса на информация за периода след 30.06.1990 г. и липса на ведомости след този период до 31.03.1991 г.

В представения образец УП-3 с изх.№126/21.02.2019 г. /л.31/ от [фирма] е удостоверен за Ю. А. осигурителен стаж за следните периоди: на длъжност „перач магазинер“ в периода 01.10.1986 г.-30.11.1986 г., на длъжност „магазинер“ в периода 01.02.1987 г.-31.12.1989 г., на длъжност „работник по услуги“ в периода 01.01.1990 г. - 30.06.1990 г. общо зачетен осигурителен стаж в размер на 3 години и 07 месеца.

С писмо изх.№1012-21-330#1/19.06.2019 г. /л.39/ и писмо изх. №

1012-21-330#2/27.09.2019 г. /л.40/ е поискано извършване на повторна проверка на осигурителя [фирма], при която да бъде установено основанията за удостоверяване на осигурителен стаж, предвид липсата на данни в разплащателните ведомости за жалбоподателя при извършената проверка приключила на 20.12.2018 г.

С писмо вх. №1012-21-330#2/27.09.2019 г. /л.41/ уведомяват, че за резултатите от повторната проверка е изготвен Констативен протокол №КП-5-21-0065803/04.10.2019 г. от контролен орган на ТП на НОИ- С. град /л.42 и сл./. Контролният орган в него е посочил, че по данни на осигурителя [фирма], при първоначалната проверка приключила с Констативен протокол №КП-5-21-00505351/20.12.2018 г. не е представена разплащателна ведомост БК „М. 101“. От осигурителя е уточнено, че при издаване на удостоверения образци УП 2 и УП 3 ведомостите се носят на счетоводител в друг офис, който подготвя и издава същите. В тази връзка разплащателната ведомост БК „М. 101“ на общинска фирма „Свежест“ С. не е била налична при извършената гореописана проверка от контролен орган на ТП на НОИ - С. град, за да бъде предоставена за проверка. Към изготвения констативен протокол са приложени копия от разплащателните ведомости на БК „М. 101“ на Общинска фирма „Свежест“ - С., за периодите от 01.10.1986 г. до 30.11.1986 г. и от 01.02.1987 г. до 30.06.1990 г. В тази връзка контролният орган е посочил, че при извършена справка в НБЛ „Население“ на ГД „ГРАО“ за Ю. С. А., ЕГН [ЕГН] не фигурират вписани промени на имената за периода от м.10.1986 г. до м.06.1990 г. вкл. С оглед на изложеното контролният орган е констатирал, че не може да потвърди достоверността на издаденото от осигурителя [фирма] за Ю. С. А., удостоверение УП-3 изх. № 126/21.02.2019 г. за периодите от 01.10.1986 г. до 30.11.1986 г. и от 01.02.1987 г. до 30.06.1990 г.

С обжалваното в настоящото съдебно производство Решение №2153-21-307/21.10.2019 г. Директора на Териториално поделение на НОИ- С.- град, е оставил без уважение жалбата на А. срещу Разпореждане № 520608/238 от 25.01.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /л.66-68/. Решаващият контролен орган приел, че правилно с обжалваното разпореждане е зачетен осигурителния стаж на Ю. А. по надлежно оформените документи и периоди, както следва: 1. По удостоверение за раждане на Б. Й. А. в периода 29.11.1970 Г.-29.11.1971 г. -/01 година 00 месеца/; 2. По удостоверение за раждане на С. Й. А. в периода 04.05.1972 Г.-04.07.1973 г. - /01 година 02 месеца/; 3. По удостоверение образец УП-3 изх. №Л-220/12.12.2013 г. от [фирма] в периода 07.01.1974 г.-31.12.1975 г. /01 година 11 месеца 24 дни/; 4. По удостоверение на Държавна агенция „Архиви“ в периода 01.10.1978 Г.-30.09.1979 г. - /01 година 00 месеца/; 5. По удостоверение на Държавна агенция „Архиви“ в периода 01.01.1980 г.-01.10.1984 г. /04 година 09 месеца 01 дни/; 6. По удостоверение образец УП-3 изх. №15/06.07.2015 г. от ТПК „Щастие“ в периода 01.02.1985 г.-30.04.1986 г. /01 година 03 месеца/. Установен е общ осигурителен стаж на Ю. А., съгласно чл.104 от КСО от трета категория в размер на 11 години 01 месеца и 25 дни, от които 2 година 02 месеца- за майчинство, или действителен осигурителен стаж- 08 години, 11 месеца и 25 дни, като периода на майчинство- от 29.11.1970 г. до 29.11.1971 г. и от 04.05.1972 г. до 04.07.1973 г. (2 година 02 месеца) не е признат за действителен осигурителен стаж. Посочено е, че дори да бъде зачетен осигурителен стаж по удостоверение УП-3 с изх. № 126/21.02.2019 г. от [фирма] удостоверен в общ размер на три години и седем месеца, които сумиран със зачетения действителен стаж ще бъде по-малък по размер от изискуемия от 15 години действителен стаж по см. на

чл.68, ал.3 от КСО или (08 години 11 месеца 25 дни + 03 години 07 месеца = 12 години 06 месеца 25 дни). Изведен е извод, че и при това положение на основание чл.68, ал.3 КСО исканата пенсия следва да бъде отказана, тъй няма 15 години действителен осигурителен стаж. Изчислено е, въпреки, че според решаващия орган няма правно основание да бъде уважено искането и зачетен осигурителен стаж по Удостоверение №0-095/11.08.2014 г. на [фирма] (анулирано), че действителният осигурителен стаж ще бъде по-малък по размер от изискуемия от 15 години действителен стаж по смисъла на чл.68, ал.3 от КСО или (08 години 11 месеца 25 дни + 04 години 04 месеца = 13 години 03 месеца 25 дни), като е изключен периода на майчинство от 2 години и 02 месеца.

Приета по делото е административната преписка и допълнително представените от ответника писмени доказателства.

Видно от Постановление от 07.06.2019 г. на прокурор при СГП е отменено постановление на СРП от 15.05.2019 г. за отказ да се образува наказателно производство по пр.пр.№9594/2019 г. по описа на СРП /л.87,88/.

Видно от приложеното от жалбоподателя и прието по делото Допълнително към образец УП-3 №126/21.02.2019 г. Удостоверение №139 от 05.06.2020г., издадено от осигурител [фирма], за Ю. С. А., е удостоверение още 4 месеца и шестнадесет дни /отработени+3 дни годишен отпуск + 10 дни безплатен отпуск-л.100/.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу акт подлежащ на съдебен контрол, в срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Съгласно чл. 98, ал. 1, т.1 от КСО компетентността за издаване на разпореждания за възстановяване на неправилно изплатени суми за пенсии е предоставена на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на съответното ТП по НОИ. Потвърденото с оспореното решение Разпореждане №520608/238 от 25.01.2019 г., също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по "ПО" в ТП на НОИ С.- град– С. К., съгласно заповед №1015-21-247/04.12.2018 г., приложена по делото /л.78/, както и заповед №1016-40-772/18.07.2017 г. /л.79/.

Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 3 от КСО лицата, които нямат право на пенсия по ал.1 и 2, придобиват право на пенсия при кумулативното наличие на следните предпоставки: навършени 65 год. и 10 мес. за жените /след 31.12.2016 г. възрастта се увеличава с 2 месеца за всяка следваща календарна година/ и наличие на най- малко 15 год. действителен осигурителен стаж.

Съгласно чл. 15, ал. 3, т. 3 от НПОС право на пенсия по чл. 68, ал. 3 КСО се придобива при не по- малко от 15 години действителен осигурителен стаж и навършена възраст от 1 януари 2018 г.- 66 години и 2 месеца.

Към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия за ОСВ 19.09.2018 г., Ю. А. е на възраст 66 години 3 месеца и 11 дни. При това положение липсва спор относно факта, че Ю. А. отговаря на първата кумулативна предпоставка по чл.68, ал.3 КСО.

Правният спор е относно това има ли Ю. А. 15 години действителен осигурителен стаж, за да ѝ се признае правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В чл.40, ал.1 и ал.3 от НПОС е регламентирано, че осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, които се издават въз основа на изплащателните документи, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

В процесния казус жалбоподателят Ю. С. А. със заявление от 19.09.2018 г. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е приложила изискуемите се съгласно чл.2 от Наредба за пенсиите осигурителния стаж (НПОС) документи за преценка правото на пенсия. В следствие с жалба срещу Разпореждане №520608/238 от 25.01.2019 г., приложила писмо от 22.02.2019 г. от [фирма] /л.28/, в което е отразено издаването на образец УП-3 изх.№126/21.02.2019 г., като е посочено, че информацията описана в образца отговаря на данните отбелязани в разплащателните ведомости в [фирма] и следва да се зачита за валиден и действителен. В същото писмо е отразено, че издадения образец УП-3 №0-095/11.08.2014 г. е невалиден /анулиран/, тъй като данните в него не могат да се потвърдят изцяло, поради липса на информация за периода след 30.06.1990 г. и липса на ведомости след този период до 31.03.1991 г. В представения образец УП-3 с изх.№126/21.02.2019 г. /л.31/ от [фирма] е удостоверен за Ю. А. осигурителен стаж за следните периоди: на длъжност „перач магазинер“ в периода 01.10.1986 г.- 30.11.1986 г., на длъжност „магазинер“ в периода 01.02.1987 г.-31.12.1989 г., на длъжност „работник по услуги“ в периода 01.01.1990 г. - 30.06.1990 г. общо зачетен осигурителен стаж в размер на 3 години и 07 месеца. В хода на настоящото съдебно производство е представено от жалбоподателя Допълнително към образец УП-3 №126/21.02.2019 г. Удостоверение №139 от 05.06.2020г., издадено от осигурител [фирма], за Ю. С. А., с удостоверен още 4 месеца и 16 дни /отработени+3 дни годишен отпуск + 10 дни безплатен отпуск, посочено погоре- л.100/. Предвид това жалбоподателят претендира, че общия ѝ осигурителен стаж за трета категория отговаря на изискуемия по чл.68, ал.3 от КСО.

Според административния орган обаче осигурителният стаж от III-та категория на жалбоподателя е 11 г., 01 месеца и 25 дни, а признатия действителен осигурителен стаж е 8 години, 11 месеца и 25 дни, тъй като периода от 2 години и 2 месеца, през който Ю. А. е била в отпуск по майчинство на основание § 1, ал. 1, т. 12 от ДР на КСО не е зачетен за действителен осигурителен стаж по смисъла на чл. 68, ал. 3 от КСО.

Съдът намира следното относно незачетения от органа период на майчинство от 2 години и 2 месеца:

Съгласно чл.1 КСО този кодекс урежда обществените отношения, свързани със: 1. държавното обществено осигуряване при общо заболяване, трудова злополука, професионална болест, майчинство, безработица, старост и смърт. Осигурителните права на майката са посочени както в чл. 48- 54 от КСО, така и в чл. 9, ал.2, т. 1, и т. 2 от КСО. По силата на чл. 9, ал. 2, т. 1 и т. 2 от КСО за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски, се зачита времето на платен и неплатен отпуск за отглеждане на дете и за бременност и раждане. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 38, ал. 3, т. 6 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, според която за осигурителен стаж се зачита и изчислява времето на отпуските за бременност, раждане и отглеждане на дете в размерите, определени от КТ- изцяло, независимо от продължителността на работното време. При общественото осигуряване при майчинство, Кодексът не прави разлика между лицата, които са майки, а напротив въвежда равенство в правата на различните категории жени, които полагат труд, осигурени са за този риск вкл. и в хипотезите на чл. 68, ал. 1- ал. 3 от КСО. В Решение № 2 от 04.04.2006 г. по конституционно дело № 9 от 2005 г. Конституционният съд на Република България приема, че съгласно чл. 47, ал. 1 от Конституцията отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на техните родители и се подпомага от държавата, а според алинея 2 жената майка се ползва от особената закрила на държавата, която ѝ осигурява платен отпуск преди и след раждане, безплатна акушерска помощ, облекчаване на труда и други социални помощи. Отчетени са многообразието на житейските хипотези през периода на майчинството, динамиката на икономическите възможности на гражданите, както и различния правен статус на жените майки (работещи, неработещи, осигурени или неосигурени). Това е заложено и в цитираната по- горе новела на чл. 9, ал. 2, т. 1 и 2 от Кодекса за социално осигуряване. Предвид това времето на "майчинството" се зачита за осигурителен стаж при пенсиониране. Текстът не прави разграничение за изчисляване на стажа в хипотезата на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО и чл. 68, ал. 3 от КСО, който се зачита еднакво, когато жалбоподателката е ползвала отпуск по майчинство и когато тя фактически е полагала труд. В подкрепа на това е и § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО, където изрично е разписано, че времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс. Според материалноправната норма, която е действала по време и е регулирала отношенията свързани с видовете отпуск по майчинство- чл. 80 от ППЗП (отм.), за трудов стаж по смисъла на ЗП (отм.) се зачита времето, прекарано в законно установения платен и неплатен отпуск, който се признава по КТ, какъвто несъмнено е и отпускът по майчинство. Към този период от време е била в сила Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи трудов стаж (отм.), видно от която времето на ползване на отпуск по болест, поради бременност и раждане, платен и неплатен отпуск също се зачита за трудов стаж по ЗП (сега отм.). С Постановление на

Министерския съвет № 61 от 1967 г. за насърчаване на раждаемостта (обн., ДВ, бр. 2 от 1968 г., в сила за спорните две години и два месеца), времето за бременност (45 дни преди раждането), раждане и отглеждане на деца, родени или осиновени след 31.12.1967 г., от неработещи жени- майки или осиновителки, се признава за трудов стаж. Размерът на трудовия стаж, който се зачита по този ред, се определя в зависимост от броя и поредността на родените деца. Следователно и при двата пенсионни режима по отменения ЗП (отм.), и по сега действащия КСО отпускът по майчинство се зачита и за трудов стаж при пенсиониране, респективно осигурителен стаж при пенсиониране, поради което липсва правно основание за приложение на § 1, ал. 1, т. 12 от ДР на КСО. С оглед на така изложените съображения настоящата инстанция приема, че за спорните периоди от време от 29.11.1970 г. до 29.11.1971 г. и от 04.05.1972 г. до 04.07.1973 г. лицето е било в отпуск по майчинство 2 години и 2 месеца, който следва да ѝ се признае при изчисляване на осигурителния стаж по чл. 68, ал. 3 от КСО като действителен осигурителен стаж.

По отношение на стажа в [фирма], доколкото удостоверение от 2014г. е анулирано, съдът намира, че следва да се вземе предвид удостоверение УП-3 №126/21.02.2019 г. и Допълнително към образец УП-3 №126/21.02.2019 г. Удостоверение №139 от 05.06.2020г., издадени от осигурител [фирма], за Ю. С. А., което следва да се зачете на основание чл. 142, ал. 2 от АПК като ново обстоятелство, което е настъпило до приключване на устните състезания. Видно от същите общо удостоверения осигурителен стаж е 3 години 11 месеца и 16 дни.

Предвид това всичко изложено до тук, прибавяйки към осигурителния стаж, който вече е признат от ръководителя на "ПО" при ТП на НОИ от 8 години 11 месеца и 25 дни, 2 години и 2 месеца /периода на майчинството/ и 3 години, 11 месеца и 16 дни /осигурителния стаж от [фирма]/, или общо 15 години, 1 месец и 11 дни. Т.е. налице е втората кумулативна предпоставка визирана в чл.68, ал.3 КСО, а именно жалбоподателят има повече от 15 години действителен осигурителен стаж.

С оглед изложеното, оспореното решение, с което е отхвърлена жалбата на Ю. С. А. срещу Разпореждане № 520608/238 от 25.01.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, следва да бъде отменено, като противоречащо на материалния закон. Тъй като съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 1 КСО, компетентен да се произнесе по заявлението за отпускане на пенсия е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на НОИ, преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявление с вх.№2113-21-7198/19.09.2018 г. на Ю. С. А. за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 КСО.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и направените деловодни разноски, в размер на 300 лв., за договореното и изплатено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна

защита и съдействие /л.112/ и списък /л.113/.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №2153-21-307/21.10.2019 г., издадено от Директора на Териториално поделение на НОИ- С.- град, с което е отхвърлена жалбата на Ю. С. А. против разпореждане № 520608/238 от 25.01.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ- С.-град и **ВРЪЩА** преписката на административния орган за ново произнасяне, в законоустановения срок, по заявление вх.№2113-21-7198/19.09.2018 г. на Ю. С. А., съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.- град, да заплати на Ю. С. А., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 300 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението, на основание чл. 138 от АПК, да се изпрати на страните.

С Ъ Д И

Я: